

Motion till riksdagen 2006/07:K299

av **Jan-Evert Rådström och Magdalena Andersson (m)**

Främmande metaller i kroppen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om intäkter från metaller i kroppen.

Motivering

Det finns i dag en stor mängd människor som på ett eller annat sätt får främmande metaller inopererat i kroppen. Titan används flitigt inom kirurgi och är den metall som kroppen accepterar bäst. För höftledsoperationer, benbrott och tandrotsersättningar används ofta titan. Det är en dyr metall men mycket lätt och stark. Även andra metaller förekommer.

När en person avlider och kremering väljs tas föremål såsom pacemaker och insulindosor ur kroppen redan vid bårhuset om man vet att kroppen ska kremeras. Anledning till att dessa föremål tas bort är för att föremålen kan explodera då de utsätts för den värme som uppstår i kremationsugnen under kremeringen. En sådan explosion kan skada både ugn och personal.

Efter kremeringen rakas de brända benen ned i ett metallkärl, som sedan får svalna. Obrända ting som spikar, höftproteser med mera, plockas därefter bort, och skelettdelarna pulveriseras sedan i en speciell apparat, benkvarn. Askan kan därefter hällas i urna eller annat förvaringskärl i väntan på begravningsplats i jord, i en nisch, i ett kolumbarium, eller att "spridas" (grävas ned) i minneslund (anonymt gravskick), eller efter särskilt tillstånd från länsstyrelsen om "egen spridning" spridas på en annan plats än kyrkogård.

De främmande metaller vi haft i vår kropp följer oss genom livet, men metallerna friläggs vid krematoriet och metallerna grävs vanligtvis ner på kyrkogården på annan plats än där stoftet grävs ner. I dag sker alltså en delning av stoft och metaller i en kropp, och detta är vanligtvis inte känt för det svenska folket.

Fel! Okänt namn på

Enligt den rådande begravningslagen kan inte anhöriga påverka hur de främmande metallföremålen i kroppen hanteras. Inte heller kan den avlidne redan i livet klarlägga i ett donationskort vad som ska göras med de ädla metaller som finns i kroppen.

Det är en mycket viktig etisk aspekt hur ”restprodukter” av vår kropp hanteras, och det borde finnas ett säkerställande för den avlidne att om önskan finns om att metallerna ska återanvändas att det görs på ett värdigt och effektivt sätt. Den etiska debatt som detta kan innebära kräver en tydlig informationsinsats eftersom många i dag felaktigt tror att alla delar i dag följer den avlidne i graven.

Begravningslagen ger i dag inte utrymme för enskilda personer att skriva att man efter sin död kräver att de metaller man har inopererad i kroppen går till återvinning, i stället för som nu grävas ned på någon annan plats på en kyrkogård än där stoftet grävs ner. Det finns därför skäl att intäkter från ”kroppsmetaller” ska kunna på den enskildes begäran doneras till någon hjälporganisation.

Stockholm den 30 oktober 2006

Jan-Evert Rådström (m)

Magdalena Andersson (m)